

spoedig in, dat ze in den tranenvloed lag, dien ze had geschreid, toen ze negen voet hoog was.

«Ik wou, dat ik maar niet zooveel had gehuild!» zei Alice, terwijl ze rondzwom en trachtte er weer uit te komen. «Daar zal ik nu voor gestraft worden, denk ik, door in mijn eigen tranen te verdrinken! Dat zal een vreemde geschiedenis zijn, wel, wel, maar alles gaat vandaag zoo vreemd!»

Op dat oogenblik hoorde ze, niet ver van haar, iets plassen in den vloed en ze zwom naderbij om te zien, wat dat was. Eerst dacht ze, dat het een walrus moest zijn of een hippopotamus, maar toen herinnerde ze zich, hoe klein ze nu was en kwam daarop spoedig tot de ontdekking, dat het maar een muis was, die in het water was gegleden net als zij.

«Zou het iets helpen», dacht Alice, «als ik tegen deze muis sprak? Alles is hier beneden zoo buitengewoon, dat ik het zeer waarschijnlijk acht, dat ze kan praten. In allen gevalle kan ik het probeeren». En dus begon ze: «O, Muis, weet u ook hoe men uit dezen vloed kan komen? Ik ben zoo moe van het zwemmen, o Muis!» (Alice dacht, dat dit de gepaste manier was om tegen een muis te praten. Ze had zoo iets nooit te voren gedaan, maar ze

herinnerde zich in de Latijnsche spraakkunst van haar broer te hebben gelezen: «Een muis — van een muis — aan een muis — een muis — o, muis!») De Muis keek haar tamelijk nieuwsgierig aan en scheen haar toe te knipoogen met een van haar oogjes, maar zei niets. «Misschien verstaat ze geen Hollandsch», dacht Alice. «'t Kan wel een Fransche muis zijn, naar hier gekomen met Napoleon». (Want met al haar geschiedkundige kennis, had Alice er geen duidelijk begrip van hoe lang geleden iets gebeurd was). En toen begon ze weer: «Où est ma chatte?», dat de eerste zin uit haar Fransche boek was. De Muis sprong plotseling uit het water op en scheen over haar heele lichaam van angst te trillen. «O, neem me niet kwalijk!» riep Alice haastig uit, bang dat ze iets gezegd had, dat het arme dier hinderde. «Ik dacht er heelemaal niet aan, dat u niet van katten hield».

«Niet van katten hield!» riep de Muis met schelle, opgewonden stem. «Zou jij van katten houden, als je in mijn plaats was?»

«Wel, misschien niet», zei Alice op sussenden toon, «wees maar niet boos. En toch wou ik wel, dat ik u onze kat Dina kon laten zien. Ik geloof, dat u wel van katten zoudt gaan houden als u